

„Papjaid öltözzenek...”

Fekete, bő lebernyegem eredetileg jelmez volt: egy televíziós fölvételhez kaptuk kölcsön az Ecclesia Szövetkezettől. Február 3-án sok éven át megismételték (talán mostanában is) azokat a képsorokat, amelyeken az U-alakú gyertya közt kapom a balázsáldást. A fölvétel befejeztével osztottam-szoroztam — és megvettem a papi köpenyt. Neveztek a szokatlan átmeneti kabátot malaclopónak, egy boldog emlékű református teológiai tanár-elöljáróm postáskabátnak hívta; talán orvosnak is néztek benne. Legegyértelműbben azonban az egyházas funkciót rendeli hozzá a közvélekedés, bár nem pontosan arra szolgál, így a vallási és a polgári szféra közti átmeneti terület jelzésére kiválóan alkalmas. Ebben vezényeltem le tehát a Budapesti Őszi Fesztivál emlékezetes, 1996-os egyházzenei záróhangversenyét a frissen följújtott Dohány utcai zsinagógában is. Mára megkopott ez a finom gyapjúból készült, nemes ruhadarab, és hogy még sokáig, legalábbis életidőmben kitartson, ritkán veszem föl.

Nemrégén, egy őszi szombat reggel éppen viharzottam le a Blaha Lujza téri aluljáróba. Egy kisfiú éles hangon fölkiáltott: „Itt van Jézus!” Megrettentem, úgyhogy majdnem eltévesztettem a lépést a széles lépcsősoron. Jött a tél, most már tavaszodik is, de nem szánom rá magamat, hogy újra fölvegyem a fekete felleghajtót. „Itt van Jézus?”

Hogy mikor járhatott templomban, mikor látott papot vagy milyen filmet nézett a kisfiú, hogyan is keveredhetett a fejében Jézus és a papság, nem tudhatom. Akár jó jel is lehet a csodálkozása: némi ismeretet és elfogadást jelez. Utcán is reverendában járó fiatal klerikus ismerősöm mondja, hogy rengetegen megszólítják az utcán. Valaki, talán egy hajléktalan, ott, a Blaha Lujza téren gyónni akart neki (el kellett hárítania, hiszen még nem kapta meg a fölhaltalmazást), s miért is ne, ha jó időben annyiszor jelennek meg a buszmegálló mögötti placcon rockzenés hittérítők...! Néhány éve meg hanukakor hatalmas gyertyatartók tanúskodnak a hit erejéről, s hogy mindenek ellenére nyilvánosan meg lehet vallani a hitet. Aztán nyugatiasra hangolt keleti vallás szerzetesei-hívei is sokszor feltűnnek a téren, mondjuk, ételosztáskor.

Hangtalan-gyorsan vágnak át nagy néha az élet sűrűjét-alját megmutató, nehéz terepen a szerzetesnővérek, remélhetőleg a tisztesség s szemérem utolsó maradványai megkímélik őket attól, hogy durván leszólítsák őket nehéz sorsú emberek. Szinte észrevétlen, de jelzések ők, és ez így is helyes; ám az jó volna, ha papjaink fölismerhetően jelennének meg a nyilvánosság előtt, még ha inzultus érheti is őket. Milyen hatásos és hatékony lenne, mennyivel hatékonyabb, mint a drága és valószínűleg semmire nem jó vagy csak nagyon alacsony hatásfokú kommunikációs kampányok. Ezek sok milliójából pótolni lehetne a nyilván gyakran elhasználandó reverendák költségeit is.

„Papjaid öltözzenek igazságba...” (Ps 131/132,9) Igen, igen, ez az elsődleges, „... öltöztessenek fel üdvösséggel, és a te szenteid örvendezzenek a jóban.” (2Par 6,41) Hadd örvendezzenek papok tiszteletreméltó ruhájában is!